

Arrest

nr. 148 215 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. FIERENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2014, in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse dochter, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 februari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 februari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2014 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Servië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Er worden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen stortingen in het verleden voor de periode december 2013 - mei 2014

-attest afgeleverd door het 'Ministère des Finances et d'Economies - Administration fiscale - Filiale Uzice' waaruit blijkt dat betrokkene niet actief is als zelfstandige. Echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen of andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...). Bovendien is het attest niet gedateerd waardoor het mogelijk niet recent genoeg is. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

Niettegenstaande het feit dat betrokkene de maanden voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon. Immers, betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In zijn synthesesemorie stelt hij het volgende:

“Artikel 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in de opgaande lijn die ten laste zijn van de Unieburger zich mogen voegen bij de Unieburger.

In casu staat het vast dat verzoeker de vader is van mevrouw [V.I.], die Unieburger is met een geldig verblijfsrecht van langer dan 3 maanden in België en van wie hij ten laste is (stukken 5 en 6). Dit wordt ook niet door DVZ betwist.

DVZ oordeelde dat verzoeker bij zijn initieel verzoek niet afdoende aangetoond heeft dat hij onvermogen is. Deze beoordeling is manifest verkeerd, daar verzoeker wel degelijk onvermogen is.

In zijn land van herkomst had en heeft verzoeker immers geen enkele bron van inkomsten (evenmin als in België of in om het even welk ander land). Te dien einde voegt verzoeker (i) een certificaat d.d. 12 maart 2015 van het Servische ministerie van financiën dat aantoont dat verzoeker niet is ingeschreven als zelfstandige (stukken 8 en 9), (ii) een certificaat d.d. 10 maart 2015 van de Servische KBO dat aantoont dat verzoeker niet ingeschreven is als ondernemer of agent of enige gelijke economische hoedanigheid (stukken 10 en 11), en (iii) een certificaat d.d. 6 maart 2015 van het Servische kadaster dat aantoont dat verzoeker geen onroerende goederen bezit (stukken 12 en 13).

Aangezien verzoeker geen enkele bron van inkomsten had en heeft, was en is hij dan ook volledig afhankelijk van zijn dochter. Mevrouw [V.I.] diende immers de huisvesting van verzoeker in Servië (de huishuur) te betalen. Ter staving daarvan legt verzoeker de huurovereenkomst voor van het appartementje dat hij betrok van augustus 2013 tot augustus 2014. In de huurprijs zijn ook kosten voor water, elektriciteit en verwarming inbegrepen (stukken 15 en 16).

Daarnaast stortte mevrouw [I.] maandelijks ook nog een bedrag van om en bij 100 EUR zodat haar vader voeding en wat kledij kon kopen en naar de dokter kon gaan. Deze geldsommen dienden wel degelijk om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien, en maken dus geen 'gewone' schenkingen uit. In rand kan ook opgemerkt worden dat het niet zo 'gewoon' is dat een dochter maandelijks een 'schenking' doet aan haar vader.

Op vandaag is verzoeker nog steeds volledig ten laste van zijn dochter. Verzoeker woont namelijk in bij zijn dochter en zij betaalt de huishuur volledig zelf, evenals eten, drinken, kledij, geneesmiddelen, enz. (stuk 7).

Voormelde stukken tonen ondubbelzinnig aan dat verzoeker wel degelijk 'ten laste' valt van zijn dochter in de zin van het Jia-arrest van 9 januari 2007 van het Europees Hof van Justitie. Huisvesting, water, elektriciteit en verwarming zijn immers basisbehoeften. DVZ kan het tegendeel niet ernstig voorhouden.

Hoewel dit niet betwist wordt door DVZ, wordt hier voor de volledigheid aangehaald dat mevrouw [V.I.] in is staat om haar vader, verzoeker, te blijven onderhouden. Dat mag blijken uit het bijgevoegde stuk 14.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat verzoeker wel degelijk beantwoordt aan de vereisten van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, waardoor zijn aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie dient te worden ingewilligd."

2.2. De Raad merkt op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie een recht op verblijf in België kan laten gelden op voorwaarde dat hij ten laste is van deze burger van de Unie en hij de referentiepersoon begeleidt of vervoegt.

Het komt aan de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden toe om de gegrondheid van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen.

In casu heeft verzoeker zich ter staving van zijn stelling dat hij in Servië ten laste is van zijn dochter beperkt tot het aanbrengen van een op 9 mei 2014 gedateerd attest waarin wordt gesteld dat hij niet is ingeschreven als belastingplichtige in het raam van een zelfstandige activiteit en van stukken waaruit blijkt dat zijn dochter hem gedurende zes opeenvolgende maanden kleine geldsommen (100 of 200 euro) overmaakte.

Verweerder oordeelde dat verzoeker door enkel deze stukken aan te brengen in gebreke bleef om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst, bij gebrek aan eigen inkomsten, effectief ten laste is van zijn in België verblijvende Nederlandse dochter.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia) en er dient te blijken dat de situatie van afhankelijkheid bestaat in het land van herkomst van de vreemdeling op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

Het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat een vreemdeling die enkel stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen belastingen betaalt in zijn land van herkomst in het kader van een zelfstandige activiteit en dat hem door zijn dochter in België kleine geldsommen werden overgemaakt – waarvan niet blijkt waarom deze werden gestort (schenkingen, afbetaling schuld, ...?) – niet aannemelijk maakt dat hij de facto ten laste is van deze dochter. Deze stukken laten immers niet zonder meer toe te concluderen dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst geen eigen bron van inkomsten heeft en voor zijn levensonderhoud daadwerkelijk afhankelijk is van zijn in België verblijvende dochter.

Er moet tevens worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de aanvullende documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn synthesesmemorie voegt om aan te tonen dat hij geen eigen bestaansmiddelen heeft en gesteund wordt door zijn dochter. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker kan deze stukken eventueel aanwenden ter onderbouwing van een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat verweerder de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK